

РЕШЕНИЕ

Номер 1405

11.11.2020 г.

Град Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Варна

V състав

На 13.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: Златина И. Кавърджикова
Иванка Д. Дрингова

Секретар: Доника З. Христова

като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20203100501913 по описа за 2020 година

Производството е въззивно, образувано по **жалбата на ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ а МВР-ВАРНА вх.№ 41264/26.06.2020г** срещу решението на ВРС-XXXIIIc-в № 091/03.06.2020г по гр.д.№ 20942/2019г, с което е осъдена да заплати на Х. Д. Ч. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна бул. "*****" № * ет.* ап.*, сумата от **542лв**, представляваща ължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от **72 часа** за периода т **1.03.2018г до 30.11.2019г**, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на епозиране на исковата молба в съда – 20.12.2019г до окончателното изплащане на дължението, и **300лв**-за сторените от ищеца съдебно-деловодни разноски, както и сумата г **200лв** – в полза на ВРС за дължима държавна такса и депозит за вещо лице.

Счита решението за незаконосъобразно по изложените подробни доводи в жалбата и това моли за неговата отмяна, като вместо това бъде постановено друго, с което да бъде гхвърлен предявеният иск.

Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК е постъпил **писмен отговор от Х. Д. Ч. вх.рег.№ 0233/27.07.2020г**, в който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита остановеното решение за правилно и законосъобразно и затова моли за неговото отвърждаване.

Претендира присъждане на сторените разноски за въззивното производство, вкл. платено адв.възнаграждение.

Производството е образувано по **исковата молба на Х. Д. Ч.** , в която излага, че рез периода от 1.03.2018г до 30.11.2019г е бил на длъжност „мл.инспектор“ в Група

Общинска полиция“, която е на структурно подчинение към Областна дирекция на МВР-арна. Съгласно ЗМВР е със статут на държавен служител.

За процесния период ищецът е полагал труд на 12-часови смени при сумирано изчисляване на работното време, от които нощен труд, като часовете подлежали на преобразуване към дневен такъв, за което се дължало допълнително възнаграждение за така оложения своеобразен извънреден труд.

Твърди, че за процесния период е действала Наредба № 81213-776/29.07.2016г. на И-ра на вътрешните работи уреждаща реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, компенсиране на работата извън редовното работно време, ежима на дежурствата, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР. С какъ приетата Наредба въпросът с преобразуването на часовете положен нощен труд в дневни, за разлика от действалата до 31.03.2015г Наредба № 81213-407/ 11.08.2014г, бил станал неуреден и затова следвало да намерят приложение общите законови разпоредби на трудовото законодателство. В чл.9 от НСОПЗ при сумирано изчисляване на работното време, нощните часове се превръщат в дневни с коефициент равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време установени за подневно отчитане на работното време, т.е коефициент 1.143.

Ищецът излага, че в процесния период е положил общо **568 часа нощен труд**, който преизчислен към дневен води до извънреден труд, който следвало да бъде заплатен от ответника и възлизал в размер на исковата сума.

С оглед на горното моли за уважаването на предявения от него иск, който, след опуснатото изменение на размера чрез намаляването му, е от **542лв**, ведно със законната такса върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.12.2019г до окончателното изплащане на задължението.

Претендира и направените по делото разноски.

Ответната страна ОД на МВР-гр.Варна е депозирала писмен отговор съгласно законните изисквания за неоснователност на предявения иск.

Не оспорва, че през периода 1.03.2018г - 30.11.2019г., ищецът е заемал длъжността "полицейски офицер" в група "Общинска полиция" към сектор „ООРТП“ при ОД МВР - Варна.

Ответникът излага, че целият положен от ищеца извънреден труд му е бил заплатен едновременно, на основание чл. 178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, доколкото приложимите за ищеца, като държавен служител в МВР, норми са тези по ЗМВР, който е специален по отношение на ЗДСл и КТ.

Сочи се, че процесните отношения се регулират от Наредба 81213-776 от 29.07.2016г. и Наредба 81213-908 от 02.08.2018г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима за дежурство, времето за отдых и почивките на държавните служители в МВР, които не предвиждат преизчисляване на нощния труд в дневен.

Оспорва се приложимостта на Наредба за структурата и организацията на работната заплата, доколкото считат че съгласно чл. 9 ал. 2 и ал. 3 от същата, се установява, че тя е приложима само за работници и служители по трудово правоотношение, но не и за

ържавни служители, какъвто е ищецът. Считат, че за ищеца са приложими само нормите на МВР.

Сочи се, че съгласно чл. 178 ал. 1 от ЗМВР са изчерпателно изброени възнагражденията, които се изплащат на служителите на МВР и съгласно чл. 179 от ЗМВР, работно време през нощта е с продължителност от 22:00 ч. до 06:00 ч.

Оспорват се часовете положен нощен труд, както и изчисленията на ищеца за изплащане на извънреден труд.

Вследствие на изложеното се моли за отхвърляне на предявената исковата претенция, като неоснователна и недоказана и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 25, ал.1 от Наредбата за изплащането на правната помощ.

в която излага, че е държавен служител по силата на служебно правоотношение, възникнало с ответника, по което е заемал длъжност „ст.полицай“ в Сектор „ООР“ към рето РУ при ОД на МВР–Варна и затова е със статут на държавен служител.

За периода **1.10.2016г до 30.09.2019г** е положил общо **1648 часа нощен труд, който реизчислен с коефициента 1.143 възлиза на 1883,66часа**. Това води до извънреден труд **т 235,66 часа**, за които твърди, че следва да му бъде допълнително заплатено възнаграждение от ответника, като сума възлиза на **1965,44лв**.

Поради изложеното моли за осъждането на ответната страна да му заплати осочената сума, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на М–16.10.2019г, до окончателното ѝ изплащане.

Претендира присъждане на извършените по делото разноски.

В с.з. е допуснато изменение на предявения иск чрез намаляването му по размер от 965,44лв на **1500,96лв**, представляваща възнаграждение за извънреден труд – **217часа** за периода от 1.10.2016г до 30.09.2019г, получен в резултат на преизчисляването на положен нощен труд, с коефициент 1,143, ведно със законната лихва върху сумата, считано от предявяване на исковата молба – 16.10.2019г до окончателното ѝ изплащане.

Производството е прекратено в частта за разликата над 1500,96лв до 1965,44лв.

В срока по чл.131 ГПК **отв.Областна дирекция на МВР - Варна е депозирал исмен отговор**, в който изразява становище за неоснователност на иска.

Потвърждава, че ищецът е бил държавен служител по служебно правоотношение в ОД на МВР-Варна.

Възразява, че е заплатил всички отработени от ищеца часове нощен труд.

Поддържа, че законодателят изрично е регламентирал, че продължителността на работното време при нощен труд в МВР е 8 часа на всеки 24 часа, като общите норми на КТ са неприложими по отношение на ищеца. В отношенията на страните действат специалните норми на ЗМВР, Наредба № 8121з-592/25.05.2015г и Наредба № 8121з-776/29.07.2016г, като залага подробни съображения за неприложимост на НСОПЗ.

Поради това моли за отхвърлянето на предявения иск и за присъждане на сторените по делото разноски.

Така предявените в условията на кумулативно обективно съединяване искове амираат правното си основание в разпоредбата на чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 МВР и чл.86 ЗЗД.

СЪДЪТ, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани въззивната жалба, възраженията на въззиваемата страна и всички събрани по делото доказателства, приема за установено **от фактическа страна**:

Няма спор между страните, че през процесния период ищецът е заемал посочената длъжност „мл.инспектор“ в Група „Общинска полиция“, която е на структурно подчинение към Областна дирекция на МВР- Варна. Съгласно ЗМВР е със статут на държавен служител

Същият изпълнявал служебните си задължения на работни смени, съобразно есечни графици, което се установява от писмените доказателства - кадрова справка, ножество платежни бележки за начислени и изплатени часове за положен нощен труд за ретендиращия период, за който няма спор, че е бил възмезден по тарифната ставка за нощен труд – по 0,25лв/час, което се потвърждава и от заключението на вещното лице по допуснатата СчЕ, неоспорено от страните и прието от съда като обективно и компетентно дадено. поред същото след приравняване на нощните часове, отработени от ищеца, в дневни и след отчитане на ползван отпуск за временна неработоспособност и платен годишен отпуск, размерът на допълнителното възнаграждение за положен извънреден труд от **72 часа** възлиза на сумата от **542лв**, което не било заплатено на ищеца.

Гореустановената фактическа обстановка обуславя следните **правни изводи**:

Основният спорен въпрос между страните е правен - дали нощният труд следва да бъде преизчисляван в часове дневен такъв, така както се претендира от ищеца, умножавайки го с коефициент 1,143 и следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, съответно да се начисли и заплати като такъв.

Брутното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се формира от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, съгл. чл.176 ЗМВР, като чл.178 ал.1 т.3 е предвидено допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд. поред нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с Наредба на министъра на вътрешните работи. В периода на исковата претенция е действала Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, обн.ДВ от 26.01.2007г. В чл.9 ал.2 от същата е предвидено при сумирано изчисляване на работното време нощните часове да се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. В структурата на МВР този коефициент е 1.143, изчислен като съотношение между нормалната продължителност от 8 часа дневен труд и нормалната продължителност от 7 часа нощен труд /8:7=1,143/. В чл.140 КТ е дадено легално определение на понятието

нощен труд“. Със заповед № 81213-791/28.10.2014г на Министъра на вътрешните работи е определя редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото гчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на ежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Ето защо съдът намира исковата претенция за доказана по основание и следва да бъде уважена до установения размер, на осн..чл.178 ал.1 т.3 вр.чл.187 ал.5 т.2 ЗМВР.

Следва да бъде уважена и акцесорната претенция за обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва от датата на депозиране на ИМ-20.12.2019г до окончателното изплащане на задължението.

По разноските

На осн.чл.83 ал.1 т.1 ГПК ищецът е освободен от заплащане на държ.такса. Предвид снователността на исковете, ответната страна дължи заплащане на разноските, сторени от ъда, в размер на 200лв, на осн.чл.78 ал.6 ГПК, и в полза на ищцовата страна – сторените от нея разноски за адв.възнаграждение-300лв, на осн.чл.78 ал.1 ГПК.

За въззивното производство, на осн.чл.78 ал.3 ГПК, в полза на въззиваемата страна едва да бъдат присъдени разноски предвид своевременно отправеното искане и редставените доказателства за сключен на 9.10.2020г договор /л.33, 34/, обективираш и азписка за реалното заплащане на уговореното възнаграждение от 360лв към него момент. Приложимите материално правни норми са тези на Наредба № 1/2004 в редакцията от 1.07.2020, обнар. ДВ бр.68/31.07.2020. Съгласно чл.7 ал.1 вр.ал.2 т.2 от същата становеният минимален размер е 300лв съобразно посочената цена на иска. В конкретния тучай, обаче, възражение за прекомерност не е заявено и затова следва да бъде присъдена умата в претендиания размер от **360лв**.

Воден от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-XXXIIIc-в № 2091/03.06.2020г по гр.д.№ 0942/2019г, с което е осъдена ОД на МВР-ВАРНА да заплати на Х. Д. Ч. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна бул.“*“ № * ет.* ап.*, сумата от **542лв**, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд от **72 часа** за периода от .03.2018г до 30.11.2019г, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда – 20.12.2019г до окончателното изплащане на дължението, и **300лв**-за сторените от ищеца съдебно-деловодни разноски, както и сумата г **200лв** – в полза на ВРС за дължима държавна такса и депозит за вещо лице.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР-ВАРНА да заплати Х. Д. Ч. ЕГН ***** с адрес: гр.Варна бул.“****“ № * ет.* ап.*, сумата от **360лв** /триста и шестдесет ева/ - разноски за въззивното производство, на осн.чл.78 ал.3 ГПК.

Решението не подлежи на обжалване по арг. Чл.280 ал.3 т.3 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

/О.М./

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на докладчика по делото съдия Деспина Георгиева

За да бъде уважен иск за заплащане на неизплатено трудово възнаграждение на тужител за положен от него извънреден труд, следва да бъде установено, че ищецът е бил а служба за посочения период и че **действително е положил труд, който се счита за звънреден** и че същият не му е бил заплатен.

По първата предпоставка няма спор и от доказателствата по делото се установи, че рез процесния период ищецът е бил в служебно правоотношение, заемайки посочената пължност, като е работил на 12/24-часови смени.

Твърденията на ищеца са, че при даване на 12/24-часови смени фактически е полагал

труд над нормативно установената продължителност на служебното време, който не бил компенсирал. Затова **спорният въпрос е правен**. Същият се концентрира върху това колко положените от ищеца часове нощен труд надвишават нормативно определените работни дни, поради което следва да бъдат преизчислени в часове дневен такъв чрез умножаване с коефициент 1,143, т.е. следва ли резултатът от изчислението да се счита за извънреден труд, респ. да се начисли и заплати като такъв с допълнително възнаграждение, на осн.чл.178 ал.1 ЗЗМВР.

Затова в тежест на ищеца е установяването на положения труд извън нормативно определеното служебно време, а за ответната страна - че ищецът е бил компенсирал с работната почивка, респ.с допълнително възнаграждение.

За процесния период са приложими нормите на **ЗЗМВР** /обн.ДВ бр.53/27.06.2014г, осл. изм. бр.26/ 28.03.2017/.

Действащият ЗЗМВР в чл.142 ал.1 урежда две категории служители в МВР—държавни служители, чийто статут се урежда със ЗЗМВР, и лица, работещи по трудово правоотношение, чийто статут се урежда от КТ и ЗЗМВР. В рамките на действащия закон за две години статусът на служителите в МВР е бил променен два пъти:

§36 от ЗИД ЗЗМВР (обн.ДВ бр.14/20.02.2015/ разпоредбата на чл.142 ал.1 ЗЗМВР е изменена са обособени вече три категории служители:

1 държавни служители—полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

2 държавни служители и

3 лица, работещи по трудово правоотношение.

Вгл. **§86** от същия изменителен закон, разпоредбите на действащото законодателство за държавните служители по чл.142 ал.1 т.1 ЗЗМВР се прилагат за държавните служители в МВР, заемачи длъжности за държавни служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗЗМВР, чиито служебни правоотношения не са прекратени към 1 април 2015г.

Независимо от извеждането в две отделни категории полицейските органи и органите по пожарна безопасност и защита на населението от една страна, и държавните служители от друга, Законодателят продължава да придава на държавните служители по чл.142 ал.1 т.2 ЗЗМВР статута, с който се ползват държавните служители по ЗЗМВР.

Въз основа на горното следва, че ищецът попада в категорията субекти по служебно правоотношение, за които са приложими изключително нормите на ЗЗМВР.

Нормата на чл.187 ал.1 ЗЗМВР визира, че нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8-часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. В ал.3 /в редакцията от 14.10.2016/ е посочено, че „работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 4-часови смени - сумирано за тримесечен период. Определянето на 24-часова смяна е по изключение. Поради спецификата на дейността в Медицинския институт на МВР може да се определя и 6-часова смяна *При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период*“. От това следва, че трудът с 8-часова продължителност,

олаган от работещите на смени държавни служители, в интервала от 22.00 до 6.00 часа, се явява нощен.

Нормата на чл.187 ЗМВР е специална спрямо общите правила, установени с КТ, а ипотезата на ал.3 в редакцията ѝ от 2016г - и по-нова, което изключва прилагането на по-гари общ закон, а още повече на по-ниски по ранг нормативни разпоредби, съдържащи се в наредби, правилници и пр. Казано с други думи, специалният закон въвежда еднаква продължителност на работното време на служителите в МВР през деня и през нощта – по 8 часа в сравнение с работното време за работниците и служителите по трудови правоотношения, установени по КТ. В последния, съгл.чл.140 ал.1, е предвидено, че нормалната продължителност на седмичното работно време при 5-дневна работна седмица, през нощта е 35 часа. Това различие се обуславя от функциите, вменени с чл.2 ал.1 ЗМВР на служителите от МВР-за защита на правата и свободите на гражданите, противодействието на престъпността, защита на националната сигурност, опазването на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението, напълно кореспондираща с нормата по чл.105 ал.2 от Конституцията, овластяваща изпълнителната власт да осигурява обществения ред и националната сигурност на гражданите и Държавата.

На следващо място. Необходимо е да се прави **разграничение между нощен и извънреден труд.**

Както се посочи по-горе, **нощен** е трудът, полаган през нощта между 22.00 и 6.00ч.

Извънреден е трудът, **реално положен** от служителя по разпореждане или без такова, но със знанието и без противопоставянето на работодателя и който труд попада **извън установеното за служителя работно време по график.** Нормата на чл.187 ал.7 /в редакцията ѝ от 2015г/ лимитира извънредния труд, който не може да надвишава 70 часа на тримесечен период и 280 часа годишно, а разпоредбите на ал.5 и ал.6 указват как следва да бъде възмезден положението от служителя извънреден труд. Или, **законодателят е направил ясно разграничение между извънреден и нощен труд.**

Правото на изплащане на допълнително възнаграждение за **нощен труд** е регламентирано в чл.179 ал.1 ЗМВР. В ал.2 на същия член е посочено, че размерът на допълнителните възнаграждения за нощен труд се определя със Заповед на Министъра на вътрешните работи, докато размерът на допълнителните възнаграждения за **извънреден труд** е определено още в самия Закон - за служителите, работещи на смени, се компенсира с възнаграждение за извънреден труд в размер на 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187 ал.6 ЗМВР/. Следователно, допълнителните възнаграждения за двата вида труд се изплащат по различен ред и размерът им е регламентиран в различни нормативни актове.

В нормата на чл.187 ал.9 ЗМВР изрично е предвидена делегация на М-ра на вътрешните работи да определи реда за разпределянето на работното време, за неговото осигуряване и за компенсирането на работата на държавните служители извън установеното работно време /така в Решение № 55/7.04.2015г по гр.д.№ 5169/2014г на ВКС-III О/.

На осн.чл.187 ал.9 ЗМВР са приети **Наредба № 8121з-592/25.05.2015г** за реда за

организацията и разпределянето на работното време, режима на дежурство, време за отдих и почивките на държавните служители в МВР, отм. с Решение № 8585/11.07.2016г на ВАС по дм.д. № 5450/2016г /обн.ДВ 59/29.07.2016г/, и **Наредба № 8121з-776/29.07.2016г** за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители в МВР /обн.ДВ 60/02.08.2016г, в сила от 2.08.2016г/. В чл.3 ал.3 и на двете е указано, че служителите в МВР е възможно да олагат труд през нощта между 22.00ч до 6.00ч, като работните часове не следва да адвизат средно 8-часа за всеки 24-часов период, което съответства на чл.187 ал.3 ЗМВР.

Положеният нощен труд се остойността в съответствие със **Заповед № 8121з-91/28.10.2014г** на Министъра на вътрешните работи, в която в т.1 е посочено, че за всеки гработен нощен час или част от него, на служителите се заплаща допълнително възнаграждение в размер на 0,25лв. В т.5 от същата заповед е посочено, че допълнителните възнаграждения по т.1, 2 и 3 се отчитат в часове и се изплащат след представяне в съответните финансови звена на протокол–приложение № 5 към чл.32 ал.1 и чл.33 от Наредбата № 8121з-407/11.08.2014г.

Или, ако положеният нощен труд е бил в рамките на установеното работно време от 8 часа, то той не се явява извънреден и затова се заплаща като нощен по пределената в Заповедта на Министъра на вътрешните работи тарифна ставка.

В обобщение следва, че липсва нормативна празнота, която да налага субсидиарното приложение на КТ, а още по-малко на подзаконовите нормативни актове, приети въз основа на КТ, и по-конкретно нормата на **чл.9 ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата**, приета с ПМС № 4/17.01.2007 за преобразуването на часовете нощен труд /НСОРЗ/ с коефициент 1,143. **Нормата е неприложима за служебните правоотношения по ЗМВР, тъй като според по-новия и специален закон, какъвто се явява ЗМВР, нормалната продължителност на дневното и нощното работно време е еднаква – от по 8 часа.**

В допълнение може да се посочи и това, че коефициентът 1,143 е определен в **Писмо изх.№ 94-НН-198/29.08.2011г на МТСП**, което се явява задължително предписание за всички работодатели по **трудова** правоотношения. Същото е издадено в качеството му на орган, осъществяващ контрола по спазването на трудовото законодателство „когато нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа /чл.136 ал.3 КТ/ и нормалната продължителност на нощното работно време е 7 часа /чл.140 ал.1 КТ/, правоотношението е 8ч/7ч, т.е. коефициентът за превръщане на нощните часове в дневни е равен на 1,143. Целта на този коефициент е да определи така възнаграждението на работника или служителя, че когато той работи 7 часа през нощта, да получава трудово възнаграждение като за 8 часа. Следователно, превръщането на нощните часове в дневни, съгласно НСОПЗ, е установено с цел увеличаване заплащането на нощния труд /за да не бъде ошетен работникът, работил през нощта и да получи по-малко ТВ от този, който е работил през деня/, а не е с цел заплащане на извънреден труд по смисъла на чл.143 ал.1 КТ. Да се мисли противното /като се преизчисляват часовете нощен труд с коефициент 1,143 и

олучените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд/ би довело до оставяне в по-неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите по служебни правоотношения, регламентирани от ЗМВР, които два вида правоотношения са установени в закона, както се посочи по-горе.

По отношение на конкретния случай следва да се приеме, че ищецът през процесния период е работил на 12/24-часови смени по утвърдени графици за дежурства. Отработеното време се отчита в часове, което се сравнява с нормата за съответния месец, получена при множаването на броя на работните дни за месеца по 8. Когато отработените часове не ревишават месечната норма, на ищеца се заплаща само допълнително възнаграждение за ощен труд в размер на 0,25лв за всеки час нощен труд. Само в случай, че е отработил в повече от нормата, тогава часовете в повече следва да бъдат компенсирани с възнаграждение за извънреден труд.

По делото се установи, че **на ищеца са били заплатени всичките часове нощен труд, остойностени по съответната тарифна ставка. Не се установява да е положил реално асове труд над установената норма за процесния период, което да дава основание бщите да бъдат възмездени като извънреден труд.**

Следва да се посочи и това, че още в обстоятелствената част на исковата си молба ищецът не твърди да е полагал извънреден труд над установения в ЗМВР норматив, а ретендира само преизчисляване на положения от него нощен труд, попадащ в рамките на 12/24-часовите му дежурства по график.

Изложеното дотук налага **извода за неоснователност** претенцията на ищеца, **тъй като не се установи да е работил реално извън установеното за него работно време по график**, т.е. да е полагал труд над установения норматив, който извънреден труд също е имитиран, съгл.чл.189 ал.7 ЗМВР, и не би могъл да надвишава 70 часа за тримесечен период и 280 часа годишно.

Поради изложеното претенцията се явява неоснователна.

Съдия-докладчик:.....

Д.Георгиева

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____